

Publicerad 2014-08-05 16:16 av Ingela Svenson

en dröm

Ett Normalt Parförhållande och en Folkpartist

Jag längtade så efter ett normalt parförhållande. Därför lät jag mig uppvaktas av den mest normala man jag kunde finna, en riktig Folkpartist. Han hade blå kavaj, ett väl avmätt leende, kortklippt herrfrisyr i lagom blond ton och en lagom välbyggd kropp. Han saknade störande uttryck i sitt ansikte. Jag tänkte att han skulle rädda mig undan ensamhet och utanförskap, han skulle bara vara trevlig och normal. Han skulle aldrig på något sätt bli obekvämt.

Vi var studenter, unga. Eller kanske var vi vuxna utan egentlig hemvist i livet. Därför bodde vi ombord på ett tåg, i tågupeer, någorlunda bekvämt inredda men ack så trånga. Tåget var på resa, som tåg brukar. Eller kanske var det jorden själv som reste och tåget som stod still, jag vet inte om det egentligen är någon skillnad. Annat än i perspektiv. På något sätt var vi på resa. Precis som i livet.

Bleka och leende var vi, och på intet sätt förargelseväckande. Möjligen var vi de enda överlevande från en flygkatastrof. Vi hade sannolikt överlevt därför att vi inte alls brytt oss om att hjälpa de nödställda medpassagerarna som låg där och blödde. Helt utan empati hade vi undgått dödens käftar.

Denne Folkpartist uppvaktade mej med sitt uttryckslösa ansikte, ändå var han leende på ett ytterst normalt sätt. Jag inlät mig på ett kroppsligt förhållande med honom med tanken att detta var normalt och bra. Lägg märke till att förhållandet här benämns som kroppsligt, inte som ett kärleksförhållande. Icke att förväxla. Kärlek är ju så svårt att begripa, så komplicerat. Jag hade fått nog av komplicerade kärleksförhållanden.

Emellertid var det lite svårt för mig att förstå vilket ändamål förhållandet i så fall skulle ha. Det gjordes dock klart från hans sida med följande korta fras. "Det var nödvändigt" sa han när vi hade idkat kroppsligt umgänge i den trånga tågupén. Så låg det till. Det var alltså nödvändigt. Jag nickade i samförstånd trots att jag inte förstod vad han menade med det. Kort sagt, var vi ihop, var vi ett par, tillsammans eller inte? Var det såhär normala parförhållanden var?

När det visade sig att Folkpartisten och jag var bjudna på samma bal blev det lite klarare. Balen var kanske en studentbal eller någon slags formell tillställning för viktiga yrkesmänniskor med solida inkomster. För ordningens skull var man dock tvungen att komma dit i par, med lämplig kavaljer/dam. Eftersom jag hade tyckt mig skönja att han och jag var ett par tänkte jag att vi kunde gå dit tillsammans. Det visade sig vara ett misstag. Han skulle gå dit med Clara sa han. - Trevligt, sa jag, hon är ju så sval och leende blond. Han log utan sitt ansikte och vände sig uttryckslöst bort.

Här dök Hamlets monolog utan förvarning upp i mina tankar, som en dagsrest ur verkliga livet. Vad det nu skulle innebära. Att vara eller inte vara, det är frågan.

"Att vara eller icke vara, det är frågan:

Männ' ädlare att lida och fördraga

Ett bittert ödes styng och pilar eller
Att ta till vapen mot ett hav av kval
Och göra slut på dem med ens. — Att dö —..." etcetera

Men drömmar kan ju vara nog så verklighetsfrämmande, så jag satte mej bara tillrätta i min tågkupé och
läste vidare i min bok i ett försök att finna livets mening. Allt var ju som förut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingela Svenson med Poeter.se id #29619 innehar upphovsrätten